

זה נראה כמו

טירוף. האם יש

שיטה בטיורף הזה?

לכאורה זה נראה כמו טירוף. ראש-הממשלה ממנה שר-החץ, המתנגד בגלוי להישג העיקרי (היחיד) של ה-ממשלה בשטח יחסייהחץ.

שר-האוצר, החותך, כבשר התי, הגורם להשבתה הטוטאלית הראשונה של כל מערכת החינוך בארץ, והר גזור מחסור ואף רעב ממש על זקנים ומישפחות מרובות-ילדים, מבזבז מאות מיליוני לירות על התנחלויות חדשות, ה-מקומות נגד ישראל את העולם כולו. שר-הבינוי, נציגם של מעוטי-היכולת ב-ליכוד, האיש הזוכה בקללות של רבבות צעירים שאינם יכולים להגיע לדור הגון, ממציא תוכניות גראנדיוזיות ליישוב יהודים בחברון, בשעה שכל מדינות העולם התאחדו בהתנגדות נרגשת למעשה זה עצמו.

בשעה שאובי ישראל מבקשים להוכיח לדעת-הקהל הנאורה בעולם שישאל היא מדינה גיזענית, מוציאה המדינה העניה חמישה מיליון לירות כדי למנוע מערבי בודד אחד את המשך מגוריו ב"רובע ה-יהודי" של ירושלים. בשעה שהקריאה ל-שיחור ירושלים מן "הכיבוש הציוני" מכה גלים בכל רחבי העולם המוסלמי, מכריז השר דויד לוי על הצורך הנחרץ להפקיע

ראש-ממשלה מוגאבה

כמו בגין

אדמות של ערבים באזור ירושלים, כדי ליצור שם שכונות יהודיות. גם בהן יהיה אסור, מן הסתם, לערבים לגור. הממשלה נראית כאחוזת-דיבוק, השלום עם מצריים הפך עובדה קיימת. מצריים מוכנה לפתוח לפני ישראל את כל השערים לעולם הערבי והמוסלמי, אם אך תיאות ממשלת ישראל לספק פיתרון סביר ל-בעיית הפלסטינית. לפני המדינה נפתחות הזדמנויות שאיש לא העז לחלום עליהן, מאז נפגש חיים וייצמן עם האמיר פייצל, מנהיג המחנה הערבי, אחרי מלחמת העולם הראשונה. ואילו ממשלת-ישראל עושה את הכל כדי לנעול את כל הדלתות, לחסל את כל הזדמנויות, לירוק בפני ה-עולם הערבי, לבודד ולאכזב את מצריים (ראה עמודים 24-26).

הנציג הקיצוני ביותר משתלטים על הממשלה — חלקם קנאים שעל גבול חוסר-השפיות, חלקם ציניקאים גמורים, שקיצו ניותם היא קרדום לחפור בו.

"אחרי — המבול!" האם יש שיטה בשיגעון הזה?

לדעת הפרשן-המבקר בועז עברון, יש לחתוך זה סיבה נפשית ואישית: מנחם בגין יודע כי הליכוד יאבד את השלטון באוקטובר 1981, הוא מבקש לחרוט עד אז בהיפזון את שמו בסיפרי ההיסטוריה,

כמי שאיחד את ארץ-ישראל תחת דגל ישראל וכמי שהקים התנחלויות בכל רחב כיה. סיסמתו, לדעת עברון, היא כסיסמת האצולה הצרפתית הפוחות לפני המהפכה הצרפתית: "אחרי — המבול!" יתכן שיש סיבה פשוטה יותר: עיוורון מוחלט, שאינו תופס מה מתרחש בעולם, והמלווה בסיחרור רגשני של אפסים פוליטיים, שאינם מרחיקים ראות מעבר לכותרת של עיתון היום.

נראה כי כל התופעה הזאת הגיעה לשיאה בפרשת חברון. אין אדם סביר בארץ, ואף בממשלה עצמה, שאינו תופס כי ביגלל כמה בתים בחברון עלולה ישראל להיכנס להתנגשות פנים-אל-פנים עם העולם כולו, לז-רוק גט לדעת-הקהל הטובה ברחבי תבל, לסכן את יחסיה החדשים עם מצריים ולקרוא תיגר על כל העולם הערבי. אולם נראה כי אין כוח בארץ המסוגל למנוע מן הממשלה לבצע טעות נוראה זו. הליברלים יכלו לעכב במיקצת, אך הם מפולגים וחלשים מדי מכדי להושיע. ייגאל ידין וחבריו הפכו אסקופות נדרסות לרגלי הליכוד, כאשר כל תיקוחם היא שלא להישלך החוצה כסמרטוטים בלים.

האופוזיציה העלובה של המערך אינה מהווה מחסום בדרכו של בגין, תנועת "שלום עכשיו", שעוורת תיקוח כה רבות, הלכה לישון בשעה שהיא דרושה יותר מתמיד, כשכמה מחבריה עוסקים במיש-חקים פוליטיים המונעים מהם לזנום פעור לות להפלת הממשלה בעוד מועד.

פעם שרישית. אם ממשלת-הליכוד תחזיק מעמד, היא תישאר בשלטון עוד שנה וחצי — תקופה שבה ניתן להמיט על המדינה אסונות רבים, לכרות תהום בינה ובין העולם כולו, ליצור עובדות שלא תהיה עוד אפשרות לתקנן.

מנחם בגין, שנכנס פעם אחת להיס-טוריה כמפקד האירגון-הצבאי-הלאומי ב-ימי המרד, ובשנית כמי שחתם על הסכם השלום עם מצריים, עלול להירשם בספר ההיסטוריה בפעם השלישית, והפעם על דף שחור.

מדיניות

הוד מעלתו הטוריסט

אדם בשם רוכרט

מוגאבה הופך את

ההסכרה הישראלית לצחוק

המערכה הישראלית נגד אש"ף מתמור טט ברחבי אירופה. ואלי זיסקאר-ד'אסטן, הנשיא הצרפתי, עבר מבירה ער-בית אחת לשניה, כאשר בפיו הבשורה: הגדרה עצמית לפלסטינים, משאומתן בין ישראל ואש"ף. בזו אחר זו הודרו מדינות אירופה — גרמניה, איטליה, ברי-טניה, הולנד היידידותית, בלגיה, ספרד ואף לוסמבורג הזעירה — להצהיר שזה, בעצם, הרעיון שלהן מזמן. אין ספק ש-ארצות-הברית מעודדת את התהליך ב-שקט.

שליחיה של ממשלת-ישראל באירופה היו במצב של יאוש. בשארית-הכוח הם מחו נגד הנסיון להכיר ב"אירגון המרצ-חיים הקרוי פיי-אלאו" ולהזמין לביקורים רשמיים את הארכיטקטוריסט יאסר עראפת. לרוע מזלם, קרה החודש משהו ההור-פך טענות אלה למגוחכות באוזניים אי-רופיות.

שולחן אחד. אשם בכך עסקן כושי בשם רוכרט מוגאבה. כל מה שניתן לאמר על יאסר עראפאת, אפשר לשמר שיבעתיים על מוגאבה.

במשך שנים עמד בראש אירגון-מרצ חים. מבסיסיו הבטוחים במדינות שכנות, שיגר את אנשיו אל תוך רודניה. שם ערכו בסיסונות מעשייוועה אכזריים — רצח מישפחות שלמות בחוות לבנות ניי-דחות, כשתילדים והנשים נרצחו לצד ה-גברים.

גרוע מזה: מוגאבה (שלא כמו ערא-פאת) הכריז על עצמו כעל "מארכיסט". ראש ממשלת הלבנים, יאן סמית, יכול היה לטעון בצדק שאם ישתלט מוגאבה על רודניה, תהפוך המדינה "קובה של אפריקה", בסיס סובייטי המאיים על העור-לם החופשי.

יום אחד זה נאסם על הכל. מוגאבה, יחד עם המנהיגים האחרים של רודניה, הוזמנו לוועידה מדינית בלונדון. מלך-הטוריסטים ומנהיגיה-לבנים ישבו ליד

תובעים אכן

ככל האדם

יין כי הקמת המיבנה נחוצה מאוד הן למתן טיפולי שיניים, והן כגורם מושך לעליית רופאי-שיניים מארצות-המערב. דיגרי הציג רשימה של רופאי-שיניים אורחי ישראל, המעוניינים לשכור חדרים במדי-טנטר, והן רשימה ארוכה של רופי-איישיניים מארצות-הברית שמתנים את עלייתם בקבלת מירפאה מודרנית לטיפור-לי שיניים.

גזירת מראה היום. סווי אבן, נשיא את הליגה למילחמה בסרטן, וישראל הרן רי, שכנה, מנהל חברה להשקעות וסוכן חברות זרות, שביתו סמוך לביתה, הם בעלי וילות ושיטחי-קרקע הנמצאים מ-אחרי המיבנה המיועד. הם טענו כי הקמת בניין, שהם קראו לו "מיסחרי", תגרום רעש ו"חסימת אוויר ואור". השופט רפ-פורט הגיע למקום, ביקר בבתיים והתדרש מהטיעון. "ביקרתי במקום", טען השו-פט, "וראיתי את המצב בשטח. הטענה של חסימת אוויר ואור" קבע בפסק-הדין. "אינה נראית לי. המרכז הרפואי לא יפגום באופן ממשי בהנאתם הסבירה של המבק-שים מביתם. תיוותר להם כמות מספקת של אוויר ואור בהתחשב עם הצרכים הרגילים של בני-האדם".

אבן והררי טענו גם כי המיבנה יסתיר מהם את מראה הנוף הנשקף מחלונות החדרים האחוריים בוילות המרווחות של-הם. "בקשר לגזילת מראה הים", אמר רפפורט, "הכוונה כנראה לכיוון הים, כי ממילא אין רואים את הים מהקומה הרא-שונה של בית המבקשים. מכל מקום, כבר הוחלט שאין זכות מוקנית לנוף".

רפפורט אף ביטל את טיעוניהם של אבן והררי על "שימוש לרעה בכוחותיה" של הוועדה המחוזית בהרצליה. הוא ציין כי המקום, לאורך כל החוף, עומד לפני פיי-תוח כולל במטרה להפכו אזור תיירותי משגשג, והכוונה היא להתחיל לבנות במ-קום מלון חדש שייקרא פאת-ים.

"אין כל אפשרות", סיכם רפפורט, "ל-הקפאת את הפיתוח ולמנוע שינוי היעד בכדי לשמור על שטחים ריקים ועל אוויר רה כפריה. אין כל אפשרות להבטיח תנאי חיים פסטורליים, ויהיו המבקשים ראויים לכך ככל שיהיו".

הכנסת

להתאבל ולתגוע

ידידיו של יגאל

אדון שמרו עז

שתיקתם ויריבינו

משמיצו הספידוהו בחום

מיינון הכנסת עסק בשבוע שעבר בנושא אחד בלבד: מותו של יגאל אלון. ליד השולחנות אפשר היה לשמוע שרים, חברי-כנסת, עיתונאים, עוזרי-שרים ומזכירות — כולם סיפרו על "הפגישה האחרונה שלי עם יגאל", ו"כמה שזה נורא שדווקא הוא הלך".

אולם בעוד שידידיו האמיתיים של אלון שמרו על שתיקת-עצב, הרי דווקא מתנגדיו ומשמיציו היו אלה שהספידוהו בקול, ליד כל שולחן, וספרו על "היחס המיוחד" ש-

שולחן אחד, ולבסוף הושג הסכם. **ענף של זית.** בשבוע שעבר נערכו ברודניה — היא זימבאבואה — בחירות. בבחירות אלה נחל מוגאבה ניצחון מכ-ריע וזכה ברוב מוחלט. "הכושי הטוב", הבישוף אבל מוזארווה, שהומצא על-ידי יאן סמית, נעלם מן השטח כלל איה. על מוגאבה הוטל להרכיב ממשלה. הוא התנהג כמדינאי לכל דבר, הזמין את אוי-בניו להשתתף בממשלתו, אף כי לא היה זקוק לקולותיהם. הוא הודיע שהוא מוכן לחיות בשלום עם השכנה השנואה, דרום-אפריקה הגיזענית, ואף שיגר לה ענף של עץ-זית.

יאן סמית גילה לפתע שהוא מוכן בהח-לט להתכבד ולשרת כשר בממשלתו של הארכיטקטוריסט.

דבריי-הכל. תהליך כזה של טוריסט ההופך ראש-ממשלה קרה פעמים רבות בדור האחרון. סיפורו של מנחם בגין, שהוגדר על-ידי הבריטים כטוריסט מסור כן ואכזרי, שימש אף הוא דוגמה לכך. אך כאשר זה קורה לפני העיניים ממש, לאור זרקורי הטלוויזיה, המביאה את ה-מאורעות לכל בית באירופה — נשמעים דבריהם של שליחי ממשלת-ישראל על הסכנה הנוראה הכרוכה בהקמת מדינה פלסטינית, ועל הפשעים הנוראים של עראפאת ואנשיו, כדבריי-הכל גמורים.

אישים

צרכים מיוחדים

השופט החליט להתייחס אז

אבא אבן כאז "אדם רגיל,

או ממוצע, אדם סביר"

"אני לא רואה בפוליטיקה עיסוק אינ-טלקטואלי", אמר השופט בוריס רפפורט בהחלטה שנתן בעניינה של סווי אבן על הקמת מיבנה לחדרי מירפאות בהרצליה (העולם הזה 2209). את הפסיקה הזו הוא ביקש למחוק מהפרוטוקול. "איני יכול להתחשב בדרכים המיוחדות של המבק-שים", רשם רפפורט, "או במי מהם, ובי-פעילויותיהם האינטלקטואליות. עלי לש-קול את הנסיבות מבחינתו של אדם רגיל או ממוצע, אדם סביר" כפי שאנו מתא-רים אותו לעצמנו לצורך דיון במצבים דומים".

תגובתו זו התייחסה במישרין לעדות שנתנה סווי אבן כאשר ביקשה למנוע מחברת המשקיעים הדרום-אפריקאית מל-המשיך בבניית מדי-טנטר ברחוב רמת-ים שבהרצליה פיתוח.

"לכיוון הצד השני, שם בונים עתה את המיבנה", העידה אבן בנסותה לשמור על שלווה רוחו של בעלה, אבא אבן, "יש סלון גדול וחדרי-עבודה של בעלי, מעל לזה חדר-השינה שלנו. בעלי כותב פולי-טיקה וסיפורות. זו עבודה אינטלקטואלית". את קבוצת המשקיעים ייצגו עורכי-הדין רפאל דיגרי ובנימין לוינבוק, שציי-נו כי בניית מדי-טנטר החלה רק אחרי שנערך מחקר מקיף שערכו המשקיעים, ואחרי שמישר-הבריאות נתן את בירכתו לכך. הם הציגו מיכתב של המחלקת ל-בריאות השן במישר-הבריאות, שם צו-